

BOBORY ZOLTÁN

Drága jó Kháron Uram!

Bocsánat a közvetlen megszólításért,
de nagyon hálás vagyok, hogy újfent halasztott.
Nem tudom, minek köszönhetem jószágát.
Talán az újabb megfejtelt obolosznak
vagy esetleg a Főnök volt elnéző?

Mindegy is, a lényeg, hogy még maradhatok!
Tudja, mint már írtam, van bőven tennivaló.
Család, unokák, munka s egyéb szolgálat.
Nagyon szeretem őket, a Főnök tudja jól.

Hát ijesztő volt a csobogást hallani,
jött, jött egyre közelebb rozoga ladikja.
Aztán csend lett, mert megállt, jó Révész uram.
pedig már majdnem a sötét styxnél jártunk.
nem tudom, hallotta-e – hálaimát mondtam.
Ön, ha jól láttam, mosolygott? Ne szégyellje!
A holt lelkek a ladikban úgysem láthatták...

Viszont, Révész uram, elfogyott az obolos.
Nincs más hátra, mint bízni az imádságban,
és visszagondolni arra a sok szépségre,
amit láttunk a Canale-n és lagúnákon.

Mondhatnám, hogy elég is volt a boldogsághoz.
Mindezt itthagyni – ezt várom nehéz szívvel.
És most s aztán „ott” is, fájni fog a sok könnycsepp,
amit fájdalomukban ejtenek mindazok,
akik végigkísértek az izgalmas úton.

Hát, jó Révész uram, még egyszer köszönöm.
A Főnök előtt hallgatni fogok, mint a sír.
Egyébként hiszek benne, hogy megértő lesz,
s sokára fog szólni Önnek, hogy jöhet értem.
Akkor nem lesz mese, ugye Révész uram...?